

disse Bestræbelser for Indenrigsministerens Bedkommende, det er kun for Regeringens Bedkommende; men Indenrigsministeren er jo dog ogsaa en Del af Regeringen, saa det kan være det samme, og det kan jo saa være, at det ærede Medlem næste Gang, han skal holde en Tale, her kan saa et nyt Emne. Funktionarismen vil maasse til den Tid være opløst.

S. Sager: Jeg vil gerne gøre nogle Bemærkninger til den Diskussion, som er bleven ført her om ny Statter, og om at saa alle de forskellige Værdier ind under den kommunale Beskatning, som nu ikke deltagte i de kommunale Udgifter som Ejendomme betragtede, og jeg tilføjer, at jeg kan ikke se, at man, naar man virkelig vil reformere det kommunale Stattevejen, kan forbigaa dette Spørgsmaal. Det er ganske vist, at i et Lovforslag om den personlige Kommuneskat behøver det ikke at komme frem, og jeg vil meget gerne tro, at den meget ærede Minister har Ret i, at man bør tage disse Spørgsmaal hver for sig for ikke at sammenblende dem; men paa den anden Side kan det ikke nægtes, at det reelle har større Betydning end det formelle, og skal der virkelig bidrages noget til en retfærdigere Skattefordeling i kommunal Henseende, gaar det ikke an at sige: først og fremmest dette Forslag, om det andet kan komme, er mindre væsentligt. For mig staar det som en Uret, som efterhaanden er vokset frem i Kommunerne, at de faste Værdier, som ikke svare Hartkornsskat, ikke bidrage i noget væsentligt Forhold til de kommunale Udgifter. Ved Aarhundredets Begyndelse var der meget saa Værdier uden for Hartkornet, men i Aarenes Løb er der kommet en stor Mængde, og det forekommer mig, at naar overhovedet disse Skatte-spørgsmaal tages op, maa man se paa en eller anden Maade at saa dem med. Jeg kan ikke andet end undre mig over, at det Udvalg, som havde denne Sag til Behandling i Fjor, ikke paa en eller anden Maade gav til Kende, at de sympatiserede med disse Taxer; thi de repræsenterer dog væsentlig Landkredse og Landboere, og skønt der fremkommer en stor Mængde Urimeligheder i den agrariske Bevægelse, som er oppe for Ojeblikket, kan jeg ikke se andet, end at der er noget rigtigt deri, at de kommunale Statter hvile uforholdsmæssigt paa Jorden og ogsaa burde hvile paa andre Værdier i højere Grad. Staten har anerkendt det ved at lægge Bygningsafgift paa alle Bygninger uden for Landbruget, men hvorfor skal dog Kommunens Udgifter ikke ogsaa modtage Bi-

drag af disse Værdier? Mange af dem ere meget store Værdier, og det kan ikke nytte her at henvise til, at Aktieselskaber nu ville blive beskattede. Det blive de ganske vist, og for saa vidt er der maasse en Forbindelse, og man burde maasse ikke sætte denne Skat paa Aktieselskaber saa højt som til 3 pCt., men fordi man beskatter Aktieselskaber, blive derved ingenlunde disse faste Ejendomme uden for Landbruget beskattede i det Forhold, som de burde beskattes. Det ærede Medlem fra Vestervig (N. Andersen) har jo opgjort det saaledes, at disse Ejendomme kunne sættes til omtrent 50,000 Td. Hartkorn. Nu er det meget muligt, at naar man vil gaa dette rigtigt igennem, vil det vise sig, at dette Tal ikke ganske slaar til. Assurance-summen svarer ikke altid til Værdien i Handel og Vandel, og der er maasse enkelte Ejendomme, som ikke ere assurerede, i hvert Tilfælde ikke fuldt ud assurerede. Der er maasse meget, der skal rettes, inden man kommer til det rigtige Tal her, men at det er meget store Tal, er sandt. Hvis det kun var et lille Tal, og kun i enkelte Kommuner der var Tale om, kunde maasse denne Fejl blive redresseret paa anden Maade, men her naar man op til omtrent $\frac{1}{7}$ eller $\frac{1}{8}$ af samtlige Værdier i Landkommunerne, og der er altsaa her Spørgsmaal om en hel Klasse af Ejendomme, som ikke svare Skat i Lighed med de andre $\frac{1}{8}$. Det er et Forhold, som man ikke kan se bort fra. Overhovedet vilde jeg ønske — det vedkommer i øvrigt ikke dette — at man vilde komme bort fra det, som det ærede Medlem fra Vestervig fremdrog, nemlig en Sammenligning mellem de enkelte Kommuner. Det er ogsaa noget, som den nuværende agrariske Bevægelse har overordentlig travlt med, og som det forekommer mig er uden virkelig Betydning. Naar Staten, Lovgivningsmagten, stiller sig paa det Standpunkt, at der paa lægges Kommunerne visse Opgaver som kommunale, saa maa Kommunerne virkelig ogsaa selv om at løse dem paa den Maade, de kunne bedst, og det kan være Lovgivningsmagten og Staten fuldstændig ligegyldigt, om det koster noget mere eller mindre; der er ingen Grund til at sammenligne og spørge, om den ene Kommune svarer mere i kommunal Skat end den anden. Det er vedkommende Kommunerens egen Sag, om de kunne komme igennem med lidt eller meget, naar de blot opfyldte deres Pligter. Der er ganske vist Forhold, som man ikke selv kan være Herre over... (S. Scavenius: Man skal komme igennem). Jeg maa dog fastholde, at naar blot Kommunerne betale, hvad de skulle, er det i alt Fald til ingen Nytte at sammenligne de